

Willy Beijen

* 20 maart 1923 † 30 januari 2016

Willy was een echte familieman. Zijn gezin ging hem voor alles. Hij was er trots op. En wat genoot hij van zijn twee achterkleinkinderen. Willy was oprecht geïnteresseerd in ons doen en laten. Hij wist precies waar zijn kinderen en kleinkinderen mee bezig waren. Hij vroeg er ook naar en schroomde niet te zeggen wat hij daarvan vond, ook als hij het er niet mee eens was. Hij voegde er wel aan toe: als je daarvan gelukkig wordt, dan is dat mooi.

Als je 92 jaar oud bent geworden, kan het niet anders dan dat je veel hebt meegemaakt. Willy groeide op in een groot gezin in de crisisjaren 30, gevolgd door de oorlog. Thuis hadden ze een kleine boerderij aan de Uitslagweg. Er werd hard gewerkt voor weinig geld. Tijdens de hongerwinter kwamen mensen langs voor eten. De moeder van Willy gaf wat ze kon missen. Ze wilde er niets voor hebben. Dat heeft Willy gevormd. Hij was voor eerlijk delen en hield niet van mensen die hun zakken vulden. Tegen het einde van de oorlog werd Willy verplicht te werk gesteld, ver weg, in Duitsland. Als verlegen Twentse jongen is hij daar volwassen geworden, zo vertelde hij. Na een verlof keerde hij niet terug en dook hij onder bij een boer in Beckum.

Trees was zijn grote liefde. Ze kenden vele gelukkige jaren samen aan de Achterhoeksemolenweg. De gezondheid van Trees liet wel te wensen over. Willy compenseerde wat zij niet kon. Zo deed hij 's morgensvroeg alvast de was (met de hand), voordat hij naar zijn werk bij Texas Instruments in Almelo ging. Willy kon goed koken en zijn erwtensoep is voor ons wereldberoemd. Op de zaterdagmiddag begon het weekend. Willy en Trees gingen dan samen gezellig naar de stad en dan een biertje en een borreltje bij café de Ster van Bets Hemmelder. Op de zondag ging hij naar Achilles'12, waar hij zelf in het eerste had gevoetbald.

Het overlijden van Trees in 1992 hakte erin, maar Willy toonde grote veerkracht. Hij kon zich thuis goed vermaken in de tuin, die hij zelf had aangelegd en die er altijd prachtig uitzag. Willy was een echte tuinman! Daarnaast trok hij erop uit met zijn Spartamet en toerde hij met rechte rug door Hengelo en omgeving. Willy zocht familie en bekenden op en voor het eerst in zijn leven ging hij veelvuldig op vakantie en maakte hij reisesjes waar hij erg van genoot.

In 2009 brak Willy zijn heup en verhuisde hij noodgedwongen naar de Backenhagenlaan. Ook daar toonde hij zijn veerkracht. Hoewel zijn wereld gaandeweg kleiner werd, was hij tevreden en genoot hij van de uitstapjes en de bezoeken. Hij hield van gezelligheid en samen een glaasje drinken. Willy wilde alles weten en spelde de krant van A tot Z, om dan met ons de discussie te zoeken over de voetbal en de politiek. Zo zat hij vanuit zijn stoel nog middenin de wereld. Willy hield van het leven maar zag niet op tegen de dood. Een uur voor zijn overlijden vroeg Willy nog aan ons wat wij ervan vonden dat hij nu dood ging. We hebben het hem ook gevraagd: "Het is goed, het is mooi geweest".